abstrakt

Tato bakalářská práce kriticky zkoumá zpodobnění žen v rané tvorbě Maxe Švabinského (1873–1963) s důrazem na dekonstrukci zažitých uměleckohistorických narativů. Výzkum se nezaměřuje pouze na samotná umělecká díla, ale především na to, jak jsou tato díla interpretována v odborné literatuře. Práce odhaluje, že jsou ženské postavy v dílech a jejich interpretacích často redukovány na pasivní objekty, múzy nebo symboly, čímž dochází k reprodukci genderových stereotypů v odborné literatuře i recepci Švabinského díla.

Text čerpá z feministických teorií a inspiruje se výzvami k revizi kánonu, které zaznívají i v domácí uměleckohistorické debatě. Klade důraz na dekonstrukci ustálených vzorců čtení a na roli genderových stereotypů, zejména v souvislosti s osobností první autorovy manželky Ely Švabinské (1878–1967). V analýze jsou akcentovány motivy spjaté s idealizací a objektifikací ženského těla a jejich propojení s přírodními motivy, sexualizací či mýtem romantického génia.

Výsledky ukazují, že nejen dobové, ale i současné odborné texty často nekriticky přejímají a utvrzují tradiční kánon, čímž přispívají k marginalizaci ženských aktérek v uměleckohistorickém diskurzu. Závěr práce upozorňuje na nutnost kritické reflexe a přehodnocování tradičních interpretačních rámců, nejen pro pochopení Švabinského tvorby, ale i pro redefinici postavení ženských postav v dějinách umění vůbec.

klíčová slova

Max Švabinský, Ela Švabinská, feminismus, uměleckohistorický diskurz, narativ, stereotypy, reprezentace žen, dekonstrukce, raná tvorba, múza, kritická reflexe, objektifikace, žena a příroda